

Радой Киров

Вулкан от сладолед

Някъде, някога, в някакъв град, неизвестен на никого и непознат, децата обичали да ядат сладолед.

Сладолед децата обичат навред, но аз искам да отбележа, че тука на децата стремежа към сладоледа бил безграничен. Тъй много сладоледа от тях бил обичан, че във всеки дом, всеки час се чувал непрестанно детски глас:

– Мамо, сладолед ще ми купиш, нали!

– За сладолед, татко, пари не жали!

– Како, недей да ми се цупиш! Сладолед веднага иди да ми купиш!

И малки деца, и големи навред викали:

– Сладолед, та сладолед!

А сладолед тука произвеждали малко и често продавачите казвали:

– Жалко, но сладоледа свърши се днес.

Децата щом чуели неприятната вест, го удряли веднага на плач:

– Ъ-ъ-ъ, днес отиваме с татко на мач. А кой може спокойно мача да гледа, без да си близва от сладоледа?

– Ъ-ъ-ъ, не искам нищо друго да ям. Един сладолед ми дайте голям!

Нямало го този сладолед възделен и плач ехтял из градеца през целия ден.

Докога тъй би продължило, не знам, ако нещо чудно не се случило там.

До градеца се издигал недостъпен баир. Катерели се по скалите му децата безспир.

Та тъкмо този баир нашир и надлъж бил разтърсен от някаква сила веднъж.

Всички рекли:

– Бре, това си е земетресение!

И хукнали надалече да дирят спасение.

Всеки бягал, но не спрял да се взира към най-високата скала на баира.

– Я гледайте, братя – рекъл един, – взе да пуши баира като комин.

Веднага се обърнали няколко души и видели, че баира не само пуши, но от него нещо бяло се вдига.

– Вулкан – рекли, – вулкан изригва!

– Вулкан ли? Че къде му е горещата лава? На вулкан туй нещо не подобава.

Видели хората, че белия стълб се разлял на баира по скалистия гръб. И потекъл надолу към малкия град. А от него лъхало хлад.

После всичко утихнало и като стадо към баира хукнало и старо, и

младо.

Приблизихи се до бялата лака. Един я близнал и казал тогава:

– Братя, не бойте се! Всичко тук е наред! Това не е лава, а сладолед!

– Бре, наистина – казал и друг.

Цялото население се събрало тук.

Да не говорим пък за децата – кое с паничка, кое с лъжичка, кое нарамило голяма лопата – всички дошли при сладоледа. Разбира се, не идвал никой да гледа, а от чудния сладолед да си взема – със сладолед да си пълни корема.

Ще ви кажа, че децата тука дошли, много, много различни били: едни (нека това се запомни) в ръчица с лъжица – хрисими, скромни – мирно и тихо тука присядали, по пет-шест лъжички изядали, после си играели из един гъсталак. Прияде ли им се, идвали пак.

Ала други деца били ненаситни. Те били сякаш деца първобитни. Втурвали се в голяма безреда да лапат с шепи от сладоледа.

– Навътре да влезем! – после си казвали. В сладоледа до колене нагазвали. Някои затъвали в него до шия. Ех, че картина, иди опиши я! Почвали после всички наред да се замерят с топки от сладолед.

Както си играели в сладоледа децата, ненадейно се спуснал от планината и минал наблизю южният вятър.

– Какъв е – казал – тоя театър? Ясно е, децата не разсъждават. Сладоледа не уважават. Затова не го и заслужават. Урок ще им бъде даден заслужен.

И започнал да духа вятърът южен.

Духал, силите си не пестил. Сладоледа до капка стопил. И той към една долина потекъл.

– Ами добрите деца! – вятърът рекъл. – Защо от сладолед лишавам и тях? Не-е-е, те не са сторили никакъв грях.

И на едно място затътенно, скришно оставил вятърът сладолед нестопен. И от него през всяко време годишно добрите деца ядат и до днешен ден.

КРАЙ

© Радой Киров

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9156>]